

was eerder
Madurodam’

Scheidend Madurodam-directeur Joris van Dijk verdedigde vorige week in deze krant het uitbreidingsplan. | Foto: DHC/Brian Mul

Charlotte Bouwman (midden) was te gast bij de Abraham Kuyper-lezing van Arnon Grunberg (rechts) om te spreken over de wachtlijstproblematiek. | Foto: VU/Peter Valckx

‘Zijn jongeren op wachtlijsten
onze mensenoffers?’

De wachtlijstproblematiek voor de begeleide woonvoorzieningen en de GGZ in Den Haag is zo ten hemel schreiend dat de vergelijking door Arnon Grunberg met mensenoffers steeds adequater lijkt, meent gz-psycholoog **Philip Veerman**.

OPINIE

Op 14 mei gaf schrijver Arnon Grunberg (via videostreaming vanwege Covid-19) de Abraham Kuyper-lezing in de Vrije Universiteit in Amsterdam. Na de lezing (die over blinde gehoorzaamheid ging) had hij drie gasten uitgenodigd. Een van die gasten was de jonge Haagse schrijfster Charlotte Bouwman, bekend door haar protest tegen de wachtlijstproblematiek in de hal van het ministerie van Volksgezondheid. Grunberg had haar uitgenodigd omdat hij slachtoffers van de wachtlijstproblematiek ‘onze mensenoffers’ had genoemd.

Als gz-psycholoog werk ik voor het Jeugd Interventie Team (JIT) in Den Haag. Als spin in het web zorg ik onder meer voor de verwijzingen naar de GGZ. Zo ook bij Kees (niet zijn echte naam). Kees heeft onder andere een stoornis in het autismespectrum en is daarom gebaat bij structuur, duidelijkheid en zo min mogelijk verandering. Als die duidelijkheid er niet is, kan hij met agressie reageren en bijvoorbeeld bedreigend zijn voor de mensen in zijn omgeving. Hij verblijft tijdelijk bij de crisisopvang voor daklozen van het Leger des Heils en de spanning loopt zo

wel bij hem als bij de omgeving op. De begeleider bij het JIT zoekt woonruimte voor hem, omdat Kees dat zelf niet kan. De gemeente heeft op verzoek van de begeleider een indicatie afgegeven voor ‘begeleid wonen’.

Thans ligt het dossier bij de ambtenaar die de wachtlijst beheert en dan gaat het fout. De ambtenaar stuurt zijn dossier naar aanbieders van begeleid wonen in de stad. Als een van die instellingen reageert, kan Kees op de wachtlijst komen voor die begeleidwoning. En dan gaan er weer maanden overheen omdat er heel weinig plekken beschikbaar zijn, en voor iemand die structuur en duidelijkheid nodig heeft, is deze onzekerheid slecht hanteerbaar. Ik hoop dat u als lezer voor Kees gaat duimen dat het ten slotte zal meevallen, want ondertussen zit hij bij de crisisopvang en Kees is geen gemakkelijke klant.

Lappendeken

Den Haag kent een onsamenhangend geheel van instellingen. Enkele voorbeelden: de grote GGZ-instelling Parnassia heeft een team dat zich bezighoudt met jongvolwassenen. Die doen uitstekend werk. Echter, zij zijn nog bezig met aanmeldingen uit 2019 en kampen met ziekten. Voorlopig kunnen zij geen nieuwe zaken in behandeling nemen en moet je als aanmelder uitwijken naar andere (lees: minder geschikte) hulp. Een van de andere jongeren met wie ik bemoeienis heb, werd onlangs (na een psychose) opgenomen en stond binnen een paar dagen alweer op de stoep. Adequate psychiatrische nazorg regelen is een dagtaak en succes is niet verzekerd. Voor cliënten met autisme is het Centrum Autisme Haaglan-

den de instelling die de juiste hulp kan bieden, maar ook zij hebben een wachtlijst van minimaal negen maanden.

Vorig jaar sloot de gemeente een voorziening (zestig bedden in een grote zaal) voor daklozen in de Zilverstraat, waardoor de situatie er niet beter op is geworden. Boven op de al bestaande wachtlijsten kwamen nog eens zestig plekken en zo kan ik nog wel even doorgaan. Kortom, het is overal dweilen met de kraan open en de decentralisatie van financiering van hulpverlening door de gemeenten heeft de zaak er niet beter op gemaakt. Nogal wat vrij gevestigde kinderpsychiaters nemen nu alleen nog kinderen van ouders in behandeling die het zelf kunnen betalen. Zij hebben genoeg van de tijdverslindende administratieve rompslomp die betaling door de gemeente veroorzaakt en natuurlijk lopen de wachtlijsten overal verder op. Ook medewerkers van bijvoorbeeld dagbesteding zijn ontevreden over hun financieringsvormen. Zojuist werd bekend dat de Stichting Trix, die 25 jaar dagbesteding en opleiding leverde aan Haagse jongeren met complexe problemen, de harp aan de wilgen hangt. Weer een teken aan de wand.

Jeugdbondsman?

De jeugdbondsman zou moord en brand moeten schreeuwen in de media. Dagelijks raken jongeren en jongvolwassenen tussen wal en schip, blijven ze onbehandeld en wordt hun problematiek alleen maar erger. Helaas heeft Arnon Grunberg gelijk: we lijken te wennen aan mensenoffers.

Dr. Philip Veerman is gz-psycholoog en kinderrechtenskundige te Den Haag.

ADVERTENTIE

Nooit Gebouwd Den Haag

HAAGS
HISTORISCH
MUSEUM

Weer te zien 1 t/m 28 juni

koop uw tickets via de website